

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
МИНИСТЕРСКИ СЪВЕТ

ДО
КОНСТИТУЦИОННИЯ СЪД
НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

СТАНОВИЩЕ

от

Министерския съвет на Република България

по

конституционно дело № 3 за 2003 г.

УВАЖАЕМИ ГОСПОЖИ И ГОСПОДА КОНСТИТУЦИОННИ СЪДИИ,

С определение на Конституционния съд от 13 февруари 2003 г. сме конституирани като заинтересувана страна по конституционно дело № 3 за 2003 г., образувано по искане на 50 народни представители от XXXIX Народно събрание.

С искането е оспорена конституционността на чл. 7, ал. 4, чл. 10, ал. 1, изр. 3 и 4, и ал. 2, § 1, т. 3 от Допълнителната разпоредба, § 2, ал. 3 и § 3 и 4 от Преходните и заключителните разпоредби на Закона за вероизповеданията. Оспорено е също съответствието на тези разпоредби с Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи и с Международния пакт за гражданските и политическите права.

При обосноваването на искането се поддържа, че цитираните разпоредби противоречат на чл. 6, чл. 13, чл. 37, ал. 1 и чл. 38 от Конституцията и не съответстват на чл. 9 от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи и на чл. 18 от Международния пакт за гражданските и политическите права.

1. Относно твърдението за противоконституционност на чл. 10, ал. 1, изречение трето и четвърто и ал. 2 и § 2, ал. 3 от Преходните и заключителните разпоредби на Закона за вероизповеданията

Според вносителите на искането уредбата в чл. 10 ал. 1, изречение трето и четвърто и ал. 2 и § 2, ал. 3 от Преходните и заключителните разпоредби на Закона за вероизповеданията поставя Българската православна църква в привилегировано положение спрямо останалите вероизповедания. Те твърдят, че равенството на гражданите обхваща и равенство на вероизповеданията, а забраната за привилегии на основа на религия е и забрана за установяване на привилегировано положение на едно вероизповедание спрямо останалите, поради което установяването на привилегировано положение за дадено вероизповедание е в нарушение на чл. 6, ал. 2 от Конституцията, прогласяващ равенство на всички граждани пред закона и предвиждащ забрана за предоставяне на привилегии, основани на религия. В искането се поддържа също, че установяването на привилегировано положение за едно вероизповедание е нарушение и на конституционното задължение на държавата съгласно чл. 37, ал. 1, изречение второ от Конституцията да съдейства за поддържане на търпимост и уважение между вярващите от различните вероизповедания.

Също според вносителите изречение трето и четвърто на чл. 10, ал. 1 противоречат и на чл. 13, ал. 1 и 2 от Конституцията, защото чрез законовите норми държавата се намесва пряко във вътрешното устройство на Българската православна църква, а това е недопустимо съгласно цитираните конституционни разпоредби, предвиждащи вероизповеданията да са свободни, а религиозните институции - отделени от държавата.

Считаме, че преценката за съответствието на чл. 10, ал. 1, изречение трето и четвърто и ал. 2 и на § 2, ал. 3 от Преходните и заключителните разпоредби от Закона за вероизповеданията с посочените в искането конституционни разпоредби не може да се направи, без да се вземе предвид чл. 13, ал. 3 от Конституцията. Определяйки в чл. 13, ал. 3 източноправославното вероизповедание за традиционна религия в Република България, с тази разпоредба конституционният законодател отделя специално внимание на Българската православна църква. Анализът на чл. 10, ал. 1, изречение трето и четвърто и ал. 2 и § 2, ал. 3 от Закона за вероизповеданията на основата на чл. 13, ал. 3 от Конституцията показва, че с тях нито се установява привилегировано положение, нито се урежда намеса във вътрешното устройство на Българската православна църква, а се предлага законодателна уредба в рамките на признатото от конституционния законодател традиционно място и роля на източноправославното изповедание в българската държава.

Съгласно чл.13, ал. 3 традиционната религия в Република България е източноправославното вероизповедание. С определянето на източноправославното вероизповедание като традиционна религия в Република България конституционният законодател признава една даденост, доказала сама своето право на съществуване както чрез историческата си роля в установяването и утвърждаването на българската държавност, така и чрез своето място в съвременното. Както е имал вече повод да посочи Конституционният съд, "традиционността на източноправославното вероизповедание изразява културно-историческата му роля и значение за българската държава, както и актуалното му значение за държавния живот" (Решение № 2 от 1998 година по конституционно дело №15 за 1997 г.)

Член 13, ал. 3 от Конституцията, определяйки източноправославното вероизповедание като традиционна религия в Република България, не визира всички поместни църкви в Едната, Свята, Съборна и Апостолска църква, т.е. цялата общност на източното православие, включваща Вселенската патриаршия, Руската православна църква, Румънската православна църква, Еладската архиепископия и т.н. Безспорно само една от поместните православни църкви - Българската православна църква, има тази културно-историческа роля и актуално значение за българската държава, която е дала основанието на конституционния законодател да я признае за традиционна религия у нас. В съответствие с Конституцията чл. 10, ал. 1 от Закона за вероизповеданията посочва като изразител и представител на източното православие единствено Българската православна църква, а не други православни църкви, каквито всъщност няма и регистрирани у нас.

От покръстването на българския народ през 865 година до днешни дни Българската православна църква се е назовавала различно - Доростолска архиепископия, Преславска патриаршия, Охридска архиепископия, Търновска патриаршия, Българска екзархия, Патриаршия. Тези нейни наименования са израз на статута, който тя за дадения период от своята единадесетстолетна история е имала или се е стремяла да придобие, защото не всякога през вековете на съществуването си е била признавана от другите църковни власти и от установената на българските земи официална държавна власт. Винаги стремежът на Българската православна църква е бил да е автокефална църква, което означава пълна самостоятелност във вътрешните й дела с оглед на задължителната й принадлежност към православната общност, определяна като Едната, Свята, Съборна и Апостолска църква. В този порядък тя винаги се е стремяла да ползва патриаршески статут като най-висш статут на църква в източното православие. Доколкото в исторически план извоюването и утвърждаването на нейната автокефалност и патриаршески статут е винаги въпрос и на извоюването, утвърждаването, признаването и укрепването на държавността на българския народ, по

силата на това Българската православна църква заема признатото и от конституционния законодател традиционно място в българското общество и държава.

Установена с покръстването, Българската православна църква допринася за формирането на българската народност и с това за утвърждаването на българската държавност във вътрешен и международен план. През годините на възхода на Първата българска държава Българската православна църква се прогласява (при царуването на Симеон) и признава от Византия (при царуването на Петър) за патриаршия. С падането на България под византийско владичество Преславската патриаршия е унищожена, но фактически продължава да съществува чрез Охридската архиепископия. С освобождението на българската държава братята Асен и Петър отхвърлят и църковната власт на Цариградската патриаршия чрез организиране на българска независима архиепископия. В годините на възхода на Втората българска държава през 1235 г. е възстановено патриаршеското достойнство на Българската православна църква, официално и канонически призната под името Търновска патриаршия. С превземането на Търново от османските завоеватели през 1393 г. Търновската патриаршия престава да съществува. Поведената от българския народ през времето на османското владичество борба за църковна независимост слага началото на неговата национално-освободителна борба. Извоювана чрез църковната борба по силата на султанския ферман от 1870 г., Българска екзархия е първата институция, чрез която се дефинира българският народ и той се представлява в рамките на Османската империя - Българската екзархия получава правото да администрира важни страни от личния и обществен живот на българите, с което осигурява известна автономия на българския народ под османска власт. Включвайки постепенно в своя диоцез по-голямата част от земите, населени с българи, тя очертава границите, в които се възстановява и изгражда българската държавност в резултат на Руско-турската война през 1877-1878 г. и чрез Съединението през 1885 г.

В стремежа си за автокефалност като елемент от национално-освободителната борба Българската православна църква не признава върховенството на цариградския патриарх, поради което Българската екзархия е обявява през 1872 г. за схизматична. Тя обаче получава признание от учредителите на съвременната българска държава, които в чл. 39 на Търновската конституция записват, че "Св. Синодъ е Върховната духовна власт на Българската църква", а чрез нея "Княжеството съхранява единството си съ Вселенската Въсточна Църква във всичко, що се отнася до догмите на верата". Утвърдила се във вътрешен и международен план в годините на освободена България, Българската православна църква бива призната през 1945 г. от Цариградската вселенска патриаршия и останалите поместни православни църкви като неделима част

от Едната, Свята, Съборна и Апостолска църква, а през 1953 г. възстановява патриаршеския си статут в йерархията на общността на източното православие.

Член 10, ал. 2 от Закона за вероизповеданията определя Българската православна църква чрез трите основни характеристики на нейния статут, към които тя винаги се е стремил и които тя сама е извоювала и утвърдила в своето единадесетвековно съществуване - тя е самоуправляваща се (автокефална) православна църква, тя е Патриаршия и е член на Едната, Свята, Съборна и Апостолска църква. Легитимирайки я чрез тях, законодателят е дал израз на своята признателност и уважение към една институция, сама доказала своето право на съществуване и място в българското общество и държава. С посочването на Българската православна църква като правопреемник на Българската екзархия законодателят също изразява респекта си към нея, а с това признание на нейната най-значима и близка до съвременното историческа роля и своето виждане за традиционността ѝ по смисъла на чл. 13, ал. 3 от Конституцията.

Българската православна църква винаги е имала синодално управление, което е форма на съборното управление. Съборният принцип е основен принцип за всички православни църкви, поради което те се наричат още съборни църкви. Синодът е върховен ръководен орган не само на съвременната Българска православна църква, но този орган е характерен както за Преславската патриаршия и Търновската патриаршия, така и за Българската екзархия. Синодът се състои винаги от епархийските митрополити, един от които е негов председател. Патриаршеският статут на източноправославната църква, каквато е Българската православна църква, предполага патриарх като неин представител. Патриархът е винаги председател на Синода, и като такъв е един от митрополитите, по традиция митрополитът на столицата.

Когато в чл. 10, ал. 2 от Закона за вероизповеданията се посочва, че Българската православна църква се ръководи от Светия синод и се председателства от Българския патриарх, който е и Митрополит Софийски, тя се определя чрез нейните същностни ръководни и представителни органи.

Българската православна църква като самоуправляваща се (автокефална) църква, Патриаршия, правопреемник на Българската екзархия и член на Едната, Свята, Съборна и Апостолска църква, ръководена от Светия Синод и представлявана от Българския патриарх, се е утвърдила с този си статут и с тези си органи независимо от законодателната уредба на чл. 10, ал. 1 от Закона за вероизповеданията. Това е Българската православна църква и съгласно чл. 39 на Търновската конституция. По силата на уредбата в Закона за вероизповеданията Българската православна църква нито придобива патриаршески ранг или става член на източноправославната общност,

нито от този момент чрез намеса във вътрешните ѝ дела се определят нейните органи. От правна гледна точка смисълът на законовата уредба е единствено на индивидуализация на една доказала сама своето право на съществуване религиозна институция, на която по силата на ал. 2 на чл. 10 ѝ се признава качеството на юридическо лице.

Конституционният законодател в чл. 13, ал. 3 е признал съществуването на Българската православна църква като институция, заемаща определено място в Република България. В този смисъл и в съответствие със специалната конституционна уредба за нея е нейното признаване като правен субект по силата на законовата разпоредба на чл. 10, ал. 2, изключваща необходимостта от по-нататъшното ѝ легитимиране чрез съдебна регистрация. Доколкото разпоредбата на чл. 10, ал. 2 от Закона за вероизповеданията има своята конституционна опора в чл. 13, ал. 3, тя не следва да се разглежда в аспект на установяваща привилегировано положение на Българската православна църква спрямо останалите вероизповедания. Нещо повече, твърдението за привилегированото положение на Българската православна църква не може да докаже на основата и на която и да е друга разпоредба в Закона за вероизповеданията, защото за нея няма специално предвиден привилегирован статут спрямо правата, предоставени със закона на останалите вероизповедания. Доколкото не може да се твърди, че със законодателната уредба се установява привилегировано положение за Българската православна църква, несъстоятелно е и твърдението, че е нарушено конституционното задължение на държавата съгласно чл. 37, ал. 1, изречение второ от Конституцията да съдейства за поддържане на търпимост и уважение между вярващите от различните вероизповедания.

2. Относно твърдението за противоконституционност и несъответствие с международните договори, по които Република България е страна, на § 1, т. 3 от Допълнителната разпоредба на Закона за вероизповеданията

В искането на основата на отделно взет цитат от мотивите на решение на Конституционния съд (Решение № 5 от 1992 г. по конституционно дело № 11 за същата година) се изразява становище, че религиозната институция е организационен елемент на всяка, а не само на регистрираната религиозната общност. Поради това вносителите на искането твърдят, че даденото в т. 3 на § 1 легално определение за религиозна институция има по-тесен обхват от обхвата на конституционното понятие за религиозна институция, защото от него са изключени нерегистрираните религиозни общности. Те явно считат, че упражняването чрез нерегистрираните религиозни общности право на вероизповедание е противоконституционно ограничено по силата на изключването на тези общности от понятието за религиозна институция, посочвайки чл. 6, чл. 13 и чл. 37

от Конституцията, както и чл. 9 на Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи като разпоредби от по-висш порядък, на които § 1, т. 3 противоречи.

Действително Конституционният съд в посоченото решение, разглеждайки съотношението между употребените в чл. 13 на Конституцията изрази “религиозна общност” и “религиозна институция”, подчертава, че с тях само на пръв поглед се обозначават две различни понятия. Според него това не е така, доколкото “В религиозната общност се включват всички лица, които изповядват едно общо религиозно убеждение”, а религиозните институции “са елементите на организационната форма, чрез които съответната общност осъществява своята дейност вътре в общността и извън нея - в обществото”. В този смисъл Конституционният съд приема религиозната общност като съществена характеристика на всяка религиозна институция, като каквато тя е включена и в предложеното от законодателя в § 1, т. 3 легално определение на понятието за религиозна институция. Същевременно никъде в мотивите на посоченото решение не се застъпва обратното виждане: всяка религиозна общност е религиозна институция, като последната включва и нерегистрираните (неформалните) религиозни общности. Напротив, според Конституционния съд (Решение № 5 от 1992 г. по конституционно дело № 11 за същата година и Решение № 2 от 1998 г. по конституционно дело № 15 за 1997 г.) възможността за свободно упражняване на вероизповеданието включва наред с възможността за създаване на неформална религиозна общност и възможността за религиозно сдружаване в религиозна институция. Тази религиозна институция се създава, когато поставените пред религиозната общност цели и задачи “са свързани с реалното осъществяване на правото на вероизповедание”, а нейното “съществуване и функциониране е подчинено на конституционната и законова уредба в правовата държава” относно правото на сдружаване. В този смисъл и в съответствие с чл. 44, ал. 3 от Конституцията, който предвижда закон да определи организациите, които подлежат на регистрация, е и уредбата относно религиозните институции в Закона за вероизповеданията, както и даденото с § 3, т. 1 от него легално определение за религиозна институция, дефинираща я като регистрирана религиозна общност, която има качеството на юридическо лице.

Дадените в § 1, т. 2 и 3 от Допълнителната разпоредба на Закона за вероизповеданията легални определения на “религиозна общност” и на “религиозна институция” дефинират термините, с помощта на които законодателят е уредил две от най-важните правомощия в юридическото съдържание на правото на вероизповедание: възможността за вярващите да създадат неформална религиозна общност, в рамките на която да осъществяват верското си убеждение, и възможността за вярващите, поставили си за цел реалното, публично осъществяване на правото си на

вероизповедания, да се сдружат на основата на тази общност в религиозна институция, регистрирана като юридическо лице. Вносителите на искането не оспорват с едно единствено изключение (чл. 7, ал. 4) конституционността на съдържащата се в Закона за вероизповеданията уредба относно неформалната религиозна общност и религиозната институция и нейното съответствие с международните договори, по които Република България е страна. В този смисъл не е аргументирано тяхното твърдение, доколкото може да се приеме, че такова се съдържа в искането, че чрез изключването на нерегистрираните религиозни общности от обхвата на даденото в § 1, т. 3 легално определение за религиозна институция упражняваното чрез тях право на вероизповедание е ограничено в противоречие с чл. 6, чл. 13 и чл. 37 от Конституцията и с чл. 9 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи.

3. Относно твърдението за противоконституционност и несъответствие с международните договори, по които Република България е страна, на чл. 7, ал. 4 от Закона за вероизповеданията

Според вносителите на искането предвидената в чл. 7, ал. 4 забрана за ограничаване на правата и свободите на членуващите в религиозните общности и религиозните институции лица от нейните вътрешни правила, ритуали и обреди противоречи на посочените от тях разпоредби от Конституцията и международните договори, защото от една страна тя нарушава правото на вероизповедание на тези лица, а от друга - представлява намеса във вътрешните работи на религиозната общност, в която те членуват. Те считат, че подобна забрана би била конституционно допустима единствено, ако чрез нея се осигурява защита на основните права и свободи на гражданите.

Подкрепяме разбирането, че забраната за ограничаване на правата и свободите на членуващите в религиозните общности и религиозните институции лица е конституционно допустима само по отношение на техните основни права и свободи, прогласени в Конституцията. Същевременно считаме, че именно такова е съдържанието на уредената в чл. 7, ал. 4 от Закона за вероизповеданията забрана, поради което не се поставя въпросът за нейната противоконституционност. Конституционната опора на чл. 7, ал. 4 от Закона за вероизповеданията е в чл. 44, ал. 2 от Конституцията, който забранява дейността на организациите, чрез които се упражнява правото на свободно сдружаване, да е насочена към нарушаване на правата и свободите на гражданите. Законната разпоредба възпроизвежда точно тази формулировка на чл. 44, ал. 2 от Конституцията, което не позволява тя да бъде по-широко тълкувана от конституционната норма, и с оглед на това да се обосновава нейната противоконституционност. За разлика от чл. 37, ал. 2 от Конституцията, предвидената в нейния чл. 44, ал. 2 забрана

не се отнася само до "другите граждани", т.е. в приложното ѝ поле се включват всички граждани, в това число и членовете на организацията. В този смисъл чл. 44, ал. 2 е друго конституционно основание наред с визираните в Решение № 5 на Конституционния съд от 1992 г. случаи по чл. 13, ал. 4 и чл. 37, ал. 2 от Конституцията, в които може да бъде ограничено правото на вероизповедание и в които е допустима държавна намеса във вътрешно-организационния живот на религиозните общности и религиозните институции. В съответствие с конституционната норма на чл. 44, ал. 2 текстът на чл. 7, ал. 4 от Закона за вероизповеданията забранява с вътрешните правила, ритуали и обреди на религиозната общност, т.е. чрез нейната дейност, да се нарушават правата и свободите на нейните членове.

4. Относно твърдението за противоконституционност и несъответствие с международните договори, по които Република България е страна, на § 3 от Преходните и заключителни разпоредби на Закона за вероизповеданията

Вносителите на искането твърдят, че с разпоредбата на § 3 държавата, регулирайки вътрешни за съответното вероизповедание отношения, се намесва в противоречие с чл. 13, ал. 2 от Конституцията в неговите вътрешни дела. Те също така считат, че тази разпоредба ограничава вероизповеданията да се разпореждат със своето имущество в полза на отделните се от тях лица, дори когато това не е предвидено в техния устав, което по същество означава ограничаване в права поради религиозни убеждения и затова противоречи на императивната разпоредба на чл. 38 от Конституцията.

Считаме, че самият факт на отделяне на лице или група лица от регистрирана религиозна институция предполага тяхното третиране като отделни правни субекти - като отделни граждани или като създадена по съответния законов ред организация от тези граждани, което от своя страна изключва разглеждането на отношенията с тези лица като вътрешни за съответното вероизповедание. В този смисъл § 3 не регулира вътрешни за съответното вероизповедание отношения, за да е проява на държавна намеса във вътрешните дела на религиозната институция. § 3 предвижда, че отделните се от религиозната институция лица нямат право да ползват нейното наименование и имущество, ако това отделяне е в нарушение на нейния устав. С поставянето на въпроса относно правото на отделните се лица да ползват наименованието и да се разпореждат с имуществото на религиозната институция за решаване на основата на нейния устав, законодателят зачита конституционно предвидената отделеност на църквата от държавата. Съгласно § 3 именно спазването на устава на религиозната институция ще е определящ при решаването на споровете между отделните се лица и религиозната институция, когато пред съда се постави

въпросът кой представлява вероизповеданието и кой е собственикът на придобитото имущество. Сам по себе си § 3 не е законодателно разпореждане, с което пряко се администрират отношения, а е разпоредба, която ще се прилага при решаване на конкретни въпроси от съда - по повод на искане за регистрация на религиозна институция с наименование, идентично на вече регистрирана такава, при съдебни спорове, в които се предявяват имуществени претенции, и т.н. В този смисъл не е налице посоченото в искането изземване на компетентност на съдебната власт чрез законодателно администриране, което, ако бе така, би било нарушение на принципа за разделение на властите.

Що се отнася до твърдението, че с § 3 се нарушава чл. 38 от Конституцията, следва да се отбележи, че въобще не е предмет на уредба в тази законова разпоредба правото на собственост в аспект на правомощията на неговия титуляр да се разпорежда с имуществото си чрез правни сделки.

5. Относно твърдението за противоконституционност на §4 от Преходните и заключителните разпоредби на Закона за вероизповеданията

Вносителите на искането считат, че правомощието на директора на дирекция "Вероизповедания" в администрацията на Министерския съвет да издава удостоверения относно правоприемствеността между регистрирано вероизповедание и съществуващи религиозни, религиозно-просветни и социално-благотворителни юридически лица в периода до 1949 г. е от една страна намеса във вътрешните дела на вероизповеданието, а от друга - нарушение на принципа за разделение на властите, доколкото се възлага на изпълнителната власт решаването на въпрос от компетентността на съдебната власт.

Невярно е твърдението, че § 4 възлага на изпълнителната власт решаването на въпрос, който съобразно конституционния принцип за разделението на властите е от компетентността на съда, защото ал. 2 и 3 на същия параграф предвиждат установяване на правоприемствеността по исков ред от Софийски градски съд.

Поначало всяко удостоверение представлява официален документ, който се издава за удостоверяване на факти с правно значение. Такъв документ е и предвиденото в ал. 1 на § 4 удостоверение относно правоприемствеността - с него ще се удостоверяват факти от значение за установяване на правоприемството в уреденото в ал. 2 на същия параграф исково производство. По смисъла на § 4 удостоверението, което ще се издава от директора на дирекцията "Вероизповедания", не е никакъв индивидуален административен акт, издаден от администрация на изпълнителната власт, по силата на който за регистрирано вероизповедание възникват права на правоприемник на съществуващо до 1949 г. религиозно, религиозно-просветно или

социално-благотворително юридическо лице. С удостоверението относно правоприемствеността могат да се удостоверят само факти относно правоприемствеността между регистрирано вероизповедание и съществуващо до 1949 година религиозно, религиозно-просветно или социално-благотворително юридическо лице, а не и да се установява самото правоприемство.

Издаването на удостоверения е вид административна услуга, която администрацията предоставя на гражданите и юридическите лица по тяхно искане. Издаването на удостоверение относно правоприемството по искане на заинтересованото вероизповедание е дължимо съдействие на администрацията, с което то се подпомага при съдебното установяване на негови права, а не намеса във вътрешните му дела. По правило удостоверенията се издават от съответната администрация, съхраняваща информацията относно фактите, които се иска да бъдат удостоверени. Законодателят с ал. 1 на § 4 възлага на директора на дирекция "Вероизповедания" да издава удостоверения относно правоприемствеността имайки предвид, че тя по силата на изпълняваните съгласно отменения Закон за изповеданията функции е получавала и съхранява документи от значение за установяване на правоприемството между регистрирани вероизповедания и съществуващи до 1949 г. религиозни, религиозно-просветни и социално-благотворителни юридически лица. Съгласно приетия през 1949 г. Закон за изповеданията Дирекцията на изповеданията при Министерския съвет (сега дирекция "Вероизповедания" в администрацията на Министерския съвет) е специализираната администрация по прилагането на предвидения в него административен режим. Като такава тя е получавала и съхранява документи и във връзка с прилагането на преходните разпоредби на чл. 23, чл. 30 и чл. 31 на отменения Закон за изповеданията, с които се уреждат заварените към 1949 г. религиозни организации и тяхното привеждане в съответствие с този закон.

По посочените съображения считаме, че искането на групата народни представители от XXXIX Народно събрание за обявяване на противоконституционността и несъответствието с международни договори, по които Република България е страна, на оспорените в искането текстове от Закона за вероизповеданията е неоснователно и следва да бъде отхвърлено.

МИНИСТЪР-ПРЕДСЕДАТЕЛ:

(Симеон Сакскобургготски)